

Oxfordmøtet i Fevik.

Agerposten, Arendal 18. 10. 38

I dagene 13/10—16/10 blev der holdt et hauseparty på Fevik Badehotell. Deltagere fra hele Sørlandet fra Farsund til Tvedestrand, dessuten fra Skien, Porsgrunn, Larvik og Oslo — ja helt fra Bergen. De siste dager var der overfylt, over 100 mennesker. Alle likte sig på Fevik. Den vakre, særpregede Sørlandsnatur, det gamle hotell med sitt hjemmekoselige preg, elskverdige vertskap og betjening, alt bidrog til å gjøre oppholdet behagelig. — Men det er ikke nok at det materielle velvære er tilstede, mennesket lever ikke av brød alene. Der skal mere til enn materielle goder for å få harmoni i tilværelsen.

Der var folk av alle aldre og yrker, læger, saksførere, forretningsfolk, forfattere, arbeidere, husmødre og en teolog.

Hvad var så hensikten med samværet? At man i fellesskap og hver enkelt for sig prøvet å finne Guds plan med sitt liv — komme inn i den. Se ansvaret for sitt hjem, samfundet, sitt land, verden.

Der blev samtalt meget om «den stille stund». Hvad er det? At lytte til Gud! Mange tror dette er noe mystisk. Det er så enkelt. Enten tror man på Gud — eller man tror ikke på Gud. Tror jeg på Gud da tror jeg Hans ord. Der står f. eks. hos Math. 10—30: Alle eders hodehår er talte, i Math. 10—29 sier Jesus videre: Ikke er spurv faller til jorden uten at eders far vil. Altså ser vi der er ikke den ting så liten og ubetydelig at den er unddratt Guds kontroll. Det er da innlysende at Gud kan kontrollere mine tanker, ord og handlinger. Men jeg kan hindre Gud i å dirigere min tanker, ord og handlinger, enten ved bevisst ulydighet eller av utilgivelig uvidenhet. Hvis jeg gir min vilje helt til Gud er mitt liv under Hans kontroll og kan leves helt under Hans ledelse.

Hvordan får jeg vite Guds vilje med mig? I Hans ord. Hvordan får jeg vite hvad Gud vil med mig i d a g, hvad jeg idag skal gjøre for at Hans vilje skal bli, Hans rike komme, ved mig?

Det er jo hensikten med vårt liv her på jorden! Ja, ved å være stille, lytte, så Gud får tale til mig. Det er det jeg gjør i min stille stund. Hvordan skal jeg huske det Gud sier mig og hvordan skal jeg siden kontrollere at det Gud har vist mig virkelig er blitt utført? Ved å skrive det ned. Ingen sjef vil beholde en korrespondent som undlater å skrive ned fordi han stoler på sin fremragende hukommelse. O, stiller jeg mig inn under Guds ledelse, lover Gud min lydighet, hvordan kan jeg da forsvare å negligere og undlate å utføre Hans direktiver, simpelthen fordi jeg har glemt dem? Der blev talt om nødvendigheten av å leve i full åpenhet, mellem ektefeller, foreldre og barn o. s. v.

Full åpenhet frembringer full tillit som igjen skaper fred og harmoni. Det er det vårt land trenger idag, det verden trenger. Tillit mellem arbeidere og arbeidsgivere, i samfundsliv og politikk. Tillit mellem nasjonene, mellem statsmenn og politikere. I vår tid ser vi nok av drastiske eksepler på hvad manglende tillit forårsaker ute i verden, kapprustninger, som truer med å sprengte vår tids sivilisasjon i filler.

Ved å gå inn for de 4 absolutte krav som er et forkortet utdrag av Jesu bjergpreken: Absolutt ærlighet, absolutt renhet, absolutt uselviskhet og absolutt kjærlighet, la det være ledemotiv for alle våre handlinger, vi vi gjøre vårt til at Guds rike må komme, som vi alle daglig ber om.

Dette var litt av rammen om møtene.

Oxford-gruppen planlegger i nærmeste fremtid en rekke store møter i Oslo og Bergen. Likeså Horten, Drammen, Sand i Ryfylke og Haugesund, og ikke å forglemme i Bededagshelgen et stort møte for læger med fruer fra Finland, Sverige, Danmark og Norge og visstnok Island på Åsgården ved Åsgårdstrand. I Sverige foregår utover høsten en stor kampanje med adskillig deltagelse fra Norge.

Per Kleppe.

04-03-004

UKENS ANSIKT

Agderposten, Arendal 8.10.38

ser. Argumentene for og imot er for mange til at de kan finne plass i denne kjeller.

Men det kan ikke nektes at Oxfordgruppen har i hvert fall én meget sympatisk egenskap. Og det er den arbeidsmetode den gir anvisning på. Gruppen krever av sine tilhengere at de skal finne sine egne feil først — før de begynner å finne ut feilene hos de andre. Det er kanskje ikke noe annet enn det gamle ord om splinten og bjelken som går igjen. Men allikevel! Vi har så lett for å glemme det, men Oxfordgruppen glemmer det ikke, for det er hele bevegelsens essensiale.

Oxfordgruppen bryr sig ikke så meget om teologi og den arbeider på tvers av alle sekter. Det er de levende mennesker den vil ha tak i og gjøre dem til arbeidere i Guds rike på jorden. Den interesserer sig så lite for den såkalte rene lære at både Hallesby og Wisløff ser med en viss skepsis på den nye form for religiøst arbeide. Ja, det fortelles at det var nær på at Hallesby på ett av Indremisjonens landsmøter hadde fått vedtatt — jeg vil ikke si en avskyresolusjon — men dog en resolusjon imot den. Men da var det at det reiste sig en gammel kjempe i forsamlingen, og det var ingen mindre enn T. A. Mørland fra Arendal. Han talte advarende ord til dem som vilde slå disse entusiastiske arbeidere i Vårher-

res vingård ned. Og hans ord hadde så stor vekt at det ikke blev noe av med resolusjonen.

Oxfordgruppen har ikke noen organisasjon eller noen medlemsfortegnelse. Så heter det i hvert fall, og på en måte kan det være riktig nok. Men på den annen side er det neppe mange bevegelse som planlegger sitt arbeide på en så omhyggelig måte. Og alle de usynlige bånd som knytter gruppens medlemmer sammen, kan sikkert mere enn erstatte den formelle organisasjon.

Oxfordgruppen har mange frontkjempere her på Sørlandet. Den har vunnet innpass i mange kretser som ellers har stillet sig utenfor eller mere passivt til det religiøse arbeide. Kanskje det skyldes den noe lysere tone som kjennetegner bevegelsen eller dens fordomsfrihet, når det gjelder å velge sin arbeidsmark — i sistnevnte henseende holder gruppen like gjerne sitt inntog i Palmehaven på Grand hotell som i et bedehus i en avdal. Den søker synderne der hvor de er å finne. «Bare for syndere», heter en av de mest kjente av gruppens bøker og denne titelen forteller ikke så litet om bevegelsen.

Når vi gjør Sjur Fuhr til ukens ansikt, så er det fordi han skal være den usynlige hånd som skal greie med hele arrangementet av housepartiet på Fevik. Han står forresten som innbyder sammen med Per Kleppe og

Beer Sørensen. Ellers var det mange av Oxfordgruppen som kunde ha vært ukens ansikt, fordi de har innlagt sig store fortjenester av gruppens arbeide. Bare tenk på banksjef Gunvaldsen, kaptein Selmer Lindenberg, tannlæge Selmer Olsen, dr. Egeberg, kjøpmann Tambs, skibsreder Arnt J. Mørland og mange, mange flere. Men det er farlig å begynne å regne op navner, for en kan glemme kanskje de viktigste.

Sjur Fuhr hører til den yngre garden. Hans fars ansikt er kanskje bedre kjent av den store almenhet. Nu er det ikke alltid så let å kjenne sønnens ansikt på faren, og i dette tilfelle kan vi ikke si at det er noen slående likhet mellom dem. Men kjenner vi Sjur Fuhr rett, så er han en kommende mann, og han vil nok vite å sette spor efter sig. Han har ord for å være en skvær og grei kar, og vi får håpe at han har arvet sin fars initiativ og pågangsmot. I politikken forvillet han sig riktignok bort i Nasjonal Samling, men det var det jo også mange andre bra mennesker som gjorde. Men vi tar det som et godt tegn at Sjur Fuhr nu går inn for en annen form for samling, og det er ikke til noen forkleinelse for denne samling at den ikke er nasjonal, men internasjonalt. Det ser ut som om verden kan trenge den.

Observer.

Merkelig med den Oxfordgruppen!

Nu er den der igjen. Ikke med brask og bram, men ganske diskret. I all stillhet sprer de sig, de sirlige konvoluttene med de næsten eksklusive innbydelsene. Denne gangen er det til et Houseparty på Fevik Badehotell. Eller som det heter i innbydelsen:

«De innbys herved til å delta i et Houseparty som endel oxfordgrupperfolk arrangerer på Fevik Badehotell, Fevik. De vil her tref-

fe sammen med en del kvinner og menn, som ved G u d s h j e l p er kommet gjennom vanskeligheter i sitt liv som de selv ikke maktet å løse. Hvorledes dette skjedde vil de også gjerne fortelle Dem».

Ganske simpelt og enkelt, altså. Noen synes det er for enkelt til å være sant. Men det kan ikke nytte å begynne på noen vurdering av Oxfordbevegelsen, hverken når det gjelder dens egen verdi eller dens verdi i forhold til andre religiøse bevegel-